

dre Udtryk — for visse Forhøjelser af Beskatning, dels af indre Art, fordi det jo ikke kan nytte, at jeg søger at komme til Rette med det konservative Flertal i et Udvalg i Landstinget, naar jeg er ganske sikker paa, at det ikke vil lykkes mig at gennemføre Sagen i Folketinget. Jeg skal dog gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at jeg hele Tiden har hævdet, at der maatte være Enighed om saadanne Skattelovforslag i Øjeblikket, og det er ogsaa lykkedes mig indtil nu at skaffe Enighed om de Skattelovforslag, jeg har fremført. Men naar Socialdemokratiets Ordfører i Folketinget staar op og siger, at til indirekte Beskatning vil Socialdemokraterne i Øjeblikket ikke gaa med, saa ser jeg deri et Tegn paa, at det ikke vil være muligt for mig at skaffe Enighed om det. Og saa kan man anføre forskellige Varer, man ønsker toldforhøjede — jeg anser det ikke for at være nogen Nytte til at anføre dem, thi man ved paa Forhaand, at det er Finansministeren umuligt at gaa ind derpaa. Men den ærede Ordfører tager fejl; der er ikke stillet et saadant Forslag, som han nævnte, hverken skriftligt eller mundtligt, fra Udvalgets Side. Derimod er der ganske sikkert stillet et Forslag skriftligt, som jeg nu skal komme til.

Man samlede sig nemlig i Udvalget derhen, at man, som det ogsaa fremgaar af Forhandlingerne i Dag, i højeste Grad krævede en Forhøjelse af Statsbanernes Takster, baade Person- og Godstakster. Paa den Kæphest har man nu redet i Folketinget og i Landstinget i forrige Samling og i denne Samling med en utrættelig Iver. Ogsaa dette har i Dag været Genstand for ret lidenskabelige Udtalelser fra den ærede Ordfører, som ellers, forekommer det mig, ikke plejer at være saa ivrig. Det undrer mig, at han just i Dag, hvor jeg dog ikke er sikker paa, at han paa ethvert Punkt vil billige den Stilling, hans eget Parti har taget i denne Sag, fordi jeg kunde tænke mig den Mulighed, at han er mere enig med sin Minister end med sit Partis Ordfører i Folketinget — den Mulighed kan man altid tænke sig —, det undrer mig, at han, ligesom det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey), i Dag med saa uhyre Iver kaster sig over Statsbanetaksternes Forhøjelse, som dog ikke ligger for i dette Øjeblik. Men det var altsaa det, som Udvalget sent og tidligt, tør jeg sige, diskuterede med mig som Finansminister. Ja, hvad skete saa? Der skete det, at jeg overfor dette Pres, og

fordi jeg af Natur og Politik er forhandlingsvillig, og fordi jeg ansaa det for min Pligt at bidrage til, at en Forhandling kom i Stand, trods den Vanskelighed, der var for mig, erklærede mig villig til at søge en Forhandling om en Forhøjelse af Statsbanernes Takster, baade Person- og Godstakster, med indtil 25 pCt. Udvalgets Skrivelse til mig gik ganske sikkert ud paa, at man ikke vilde gaa med til en Forhøjelse af Ejendomsskylden, men at man nok vilde gaa med til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, hvad jeg ikke havde bedt om. Jeg vil derom sige, at det er lidt mærkeligt i og for sig, at man forkaster en direkte Skat af en ganske ringe Betydning, men som har den Fordel for Statskassen, at den saa at sige automatisk indbringer sit Beløb, uden at det koster noget, og i Stedet for kræver noget, som man her fra bestandig har paastaet ikke havde noget med Skat at gøre, og siger: Ikke Forhøjelse af Ejendomsskylden, men Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Dertil svarede jeg — og jeg antager ikke, at noget Menneske vil forundre sig over det, som overhovedet har været vant til at føre Forhandling i dette og det andet Ting, og jeg vil gerne spørge det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey), som nu har talt saa ivrigt for en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, om han egentlig fandt dette mit Standpunkt urimeligt —: Ja, hvis man vil gaa med til at forhøje Ejendomsskylden, som jeg har foreslaaet, og som jeg anser for en forsvarlig og rimelig Foranstaltning, skal jeg bestræbe mig for at gennemføre et Forslag om Forhøjelse af Jernbanetaksterne, og det skønt to Partier i Folketinget ivrigt har modsat sig dette, og skønt der efter min Mening kan anføres de allerbedste Grunde for ikke at gaa til en saadan Forhøjelse i Øjeblikket, hvor det hele dog beror paa en Art Kulpanik, idet det er den uhyre Fordyrelse af Kullene, der giver en enorm Forøgelse af Udgiften. Det er jo ikke saaledes, at der er Svind i Indtægten, men det er Forøgelsen af Udgiften, der gør, at Statsbanerne i Øjeblikket kører med, hvad man kan kalde Tab. Jeg tror, at den ærede Ordfører sagde, at de svenske Statsbaner havde forhøjet deres Takster tre Gange, medens vi ikke havde rørt ved vore. Jeg tror at kunne oplyse, at ogsaa de svenske Statsbaner kører med Tab, saa det viser sig, at disse tre Ganges Forhøjelse ikke har ført til det Resultat, som den ærede Ordfører ønsker for de danske Statsbaner. Men jeg gik altsaa til at sige: Jeg vil være med til en midlertidig Forhøjelse af